Ч. 70 Пятниця 28 марта (9 цьвітня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Дотеперішне уґруповане послів в Раді державній єсть таке: Зовсім певної рішучої більшости нема; поки що прийшло до формального союза деяких партий без точної проґрами. До сего союза належать: Клюб ческий 62 послів; Коло польске 59; Румунів 6; центрум 6; консервативних послів з більшої посїлости 19; з католицкої партиї людової 35; славяньский клюб християньский 35; Сербів 2; — всїх разом 224.

Німецкі посли поступові утворили окремий союз під назвою „німецка партия поступупостова", до котрої належить 31 послів, а то: 3 поступовців з Відня, 6 з Морави, 22 Німців ческих. Одинайцять послів поступових, а то: Авшпіц, Демель, Газе, Карайс, Кінк, Мавтнер, Пфлїґль, Промбер, Просковец, Вельпонер і Вімгельцель хотять утворити окремий союз під проводом пос. Мавтнера.

З. Засїдане Палати послів з дня 7 с. м.

Вчерашне засїдане Палати послів було незвичайно бурливе і неспокійне, деякі посли мало що не били ся. Хід вчерашного засїданя був слїдуючий: Пос. Крцек поставив внесенє о поправі долї діурнїстів державних. Пос. Гогенбурґер ставив внесенє в справі оборони свободи виборчої; Аксман о полїпшеню долї стражників при зелїзници. Шікер інтерпелював в справі полїпшеня долї діурнїстів судових і помноженя персоналу в канцеляриях судових. Жічкар домагав ся, щоби правительство видало таке саме розпоряджене язикове для Словінців, як для Чехів. Пос. Паріс інтерпелював в справі обмеженя торговлї на біржи збіжевій.

Перший крок до тої бучі зробив посол Штайнвендер. Зараз на початку засїданя по відчитаню списи петиций і по повисшім вступі до нарад хотів президент приступити до вибору комісий парляментарних. Пос. Штайнвендер спротивив ся тому і став жалувати ся на то, що нова більшість парляментарна не порозуміла ся з меншостию і хоче без неї перевести вибори до комісий парляментарних, що очевидно було би з кривдовою для меншости. Бесїдник став відгрожувати ся і остаточно домагав ся усуненя виборів з порядку дневного.— Президент на разї противив ся тому але остаточно пристав на то.

Опісля прийшли на порядок дневний пильні внесеня пос. Дашиньского і Окуневского в справі вибраня комісиї парляментарної з 36 членів для розслїду надужить при виборах в Галичинї. Оба внесеня були майже однакові лиш внесенє пос. Окуневского було обширнїйше умотивоване. Пос. Дашиньский домагав ся в своїм внесеню, щоби маюча вибрати ся комісия мала право переслухувати сьвідків устно і письменно. Перший мотивував своє внесенє пос. Дашиньский. В довшій бесїдї говорив він про надужитя при виборах і відзивав ся до тих послів, при котрих виборі діяли ся надужитя. Дальше виступив бесїдник остро против Молодочехів і став собі кпити з них, що они тепер ідуть разом з правительством. На Молодочехів — казав він — не можна тепер числити, бо они обходять тепер торжество свого вінчаня з правительством. Коли Дашиньский почав відзивати ся острими словами завізвав єго президент Катрайн до порядку, а в Палатї підняв ся крик і понеслись голоси: Сторонничий президент! Бесїдник звернув ся відтак до послів Навроцкого, Мадейского, Дідушицкого і других та завзивав їх, щоби і они голосували за пильностию внесеня, бо при їх виборі діяли ся надужитя. Дальше взивав бесїдник німецку лївицю, щоби також голосувала за пильностию.

За пильностию внесеня промавляв пос. Окуневский а пос. Дідушицкий заявив іменем Кола польского що буде голосувати за пильностию внесеня а відтак виступить яко жалібник. — Пос. Штірґ заявив іменем своєї партиї, що уважає слїдство парляментарне в справі виборів за конче потрібне. В тій цїли хоче єго партия поставити внесенє, ставлене вже на попередних сесиях, о утворенє трибуналу для справ виборчих. — Пос. Люеґер заявив, що партия буде голосувати як за пильностию так і за самими внесенями. В інтересї парляментаризму єсть, щоби їх ухвалено. Бесїдник згадав притім про надужитя виборчі на Угорщинї. (Президент завізвав єго до порядку задля слів оскорбляючих Угорщину.)

Опісля промовив Молодочех Страньский і тепер розпочала ся буча на добре, так, що слова не було чути, що посли мало не побили ся. Прийшло було до острої перепалки межи Молодочехами а социялїстами. Справоздавці ґазетні кажуть, що головно провокува-

9)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Дальше).

— А де-ж найдеш взірці до того образа, о якім вже від давна гадаєш — спитав сьміючи ся Гнатко — коли не хочеш ні панї Славковскої, ні Лукашевої?

— Де? — відповів Мариян поважно і положивши руку на чоло, сказав: — Тут, друже, тут, де витровило ся понятє відношеня між сьвятою дівою, призначеною на Матїр Божу, а старою женщиною, котра глядить на ту свою дитину, як на найдорожший дар Бога, як на найбільше чудо єго могучости!

— О, певне, коли то схочеш висказати! — відозвав ся Гнатко.

— Схочеш, схочеш! — перебив Мариян, піднимаючись і заломлюючи свої костисті руки.— Певне що схочу, але, чи зумію, то инше питане. Ще богато води упливе заки здужаю показати власним очам то, що в собі бачу; заки моя рука научить ся бути послушною гадці, заки на єї роботі відбіє ся та правда, той спокій, який бачу в моїм образї, коли лежить ще в глубинї моєї душі, коли мої очи примкнені, коли ви всї смачно висипляєте ся, а я думаю і молю ся і плачу часом, благаючи Бога, щоби то, що я виснував в своїй душі виступило коли на яву і прилегло до мертвого полотна повне житя і мисли.

Зворушений Гнатко обіймив приятеля, притиснув єго голову до своїх грудий і сказав:

— Даймо тому спокій, Мариняне! Ти справдї грішиш сумніваючи ся о своїх силах і шкодиш свому здоровлю. Ось, тепер цїлий дрожиш і живчик бє як в горячці. То робить тебе часто нещасливим, хоч не маєш причини журити ся о свою будучність. Будеш мати маєток... усьміхаєш ся? Припустім, що мачоха зуміє позбавити тебе спадщини; чи-ж не маєш маєтку в своїй голові, в своїх руках? Моє положенє сто раз гірше. Я покінчив школи, а сам не знаю, до чого возьму ся. Завтрішне торжественнє закінченє року завяже менї очи і пустить в широкий сьвіт, буду бавити ся в піжмурки і ловити з розставленими руками щастє.

— Чи-ж ти єго не зловиш, ти? — перебив Мариян, беручи єго руку і дивлячись єму в очи з приязню і немов з любовію.

— Гадаєш може що тому, що я рослий, простий і рівний? — говорив дальше Гнатко. Щож менї дасть ріст і сила тїла! Пилатом не буду. А до чого-ж я придатний! Умію мало, не маю таланту. Ледве сяк-так копіюю і від біди зумію відчистити і підправити зіпсований образ. А однако, як бачиш, я веселий, щасливий і не журю ся собою.

— Ти як раз тому щасливий і не журиш ся собою — відозвав ся Мариян, але перестав скоро, поміркувавши, що міг би обидити і діткнути приятеля.

— Як раз тому, що не маю таланту — сказав тодї Гнатко, та легко почервонів — ти то хотів сказати, правда? Не встидай ся своїх думок, бо я їх дуже добре розумію. Справдї так, друже. Я не потребую ломити собі голови так як ти, що твориш щось нового; не сную з себе як павук і не витягаю своєї душі на тї тонкі і утлі ниточки, що рвуть ся кождої хвилї, а з котрих треба виробити гарну тканину.

— О, то правда — сказав зітхаючи Мариян, та потираючи чоло рукою — то мука!

— Моя робота — говорив дальше Гнатко — все готова, жде мене з усьмішкою на столику і я посвистуючи беру в руки кисти і оловцї, смарую як машина то, що хтось инший вигадав. Посвистуючи також стираю старі фарби, пилую старе полотно і я спокійний як кождий ремісник, коби лише було замовленє.

Мариян усьміхнув ся, а Гнатко говорив:

— Бачиш, я то само сказав, що ти хотів повісти, лише простїйше і гірше. Ти бувби ту саму річ прибрав инакше і она краснїйше виглядалаб та видавалась би чимсь незвичайним. Але чи знаєш житє, чим єсть той мій спокій то моє щастє, котрого менї може часом завидуєш? Нїчим иншим, лише дрібною мідянок монетою, до щоденного ужитку, що вистає лише на кусник хлїба і на нїчо більше. Ти єї нині не маєш, не маєш завтра і позавтру можеш не мати. Але приходить щаслива хвиля, вдохновенє розяснює твою голову і то, що ти носив довго в собі, виступає на яву з тїлом і душею і ти бачиш на полотнї виставлені на вид всїх, увіковічнені твої мрії, тї павутинні нитки, котрі ти снував і плів собі довго з мукою і майже з болем. Вір менї, що тоди твоя радість єсть чистим золотом, бо сьві-

ли Молодочехи. Підчас бесіди Герольда Молодочех Лянґ заткав социялістови Вратному рот рукою, а Вратний вдарив Лянґа з цілої сили по руці. Відтак пос. Окуневский мотивував своє внесенє а наконець промавляв президент міністрів ґр. Бадені і відчитував акти, а наконець змучений попросив радника Чапку, щоби той читав дальше. Відчитуванє потягнуло ся півтора години. Наконець промавляли ще пос. Дідушицкий і Яросевич і остаточно ухвалено пильні внесеня.

Новинки.

Львів дня 8-го цьвітня 1897.

— **В память 50 літного ювилею** панованя нашого Цісаря розпічне ся невдовзі праця коло великого, монументального видавництва п. заг.: „Великий промисл в Австриї“. Діло то вийде в 1898 році в німецкій мові у Відни. Протекторат над видавництвом обіняв архикнязь Франц-Фердинанд.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншим на засїданю з дня 5-го цьвітня с. р.: 1) Затвердити вибір Евст. Загурского і Брон. Розвадовского на відпоручників ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Скалатї і вибір Вал. Роґаского на відпоручника ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Горлицях; 2) іменувати учителями в школах народних: Мар. Серафиньску старшою учителькою 4-кл. школи в Єзуполи, Брон. Тустановского і Алекс. Дещаковского старшими учителями 5-кл. школи мужескої в Підгайцях, Петра Щерчака молодшим учителем 6-кл. школи мужескої в Горлицях, о. Йос. Яроша катихитом 6-кл. школи мужескої в Тернополи. Йос. Грабовского учителем школи народної в Мартинові старім, Єл. Березовску старшою учителькою 4-кл. школи в Хоросткові; 3) вилучити громаду Ярчівцї з округа школи народної в Під айчиках і зорґанїзувати окрему народну школу в Ярчівцях від 1-го вересня 1897; 4) вилучити громаду Вільку горинецку з округа школи народної в Горинци і зорґанїзувати окрему школу народну в Вільцї горинецкій від 1-го вересня 1897; 5) приймити до відомости справозданя ц. к. краєвих шкільних інспекторів з люстрациї школи реальної в Станиславові, ґімназиї в Дрогобичи, учительскої семинариї в Кракові, народних шкіл: 4-кл. в Ґжеґуржках і 2-кл. в Баличах.

— **Ц. к. Намістництво** надало опорожнену парохію в Сокали о. Орестови Чеховичеви, дотеперішному греко-кат. парохови в Боратинї.

— **Рух поїздів** зелїзничих на шляху Підвисоке-Криве розпочав ся з днем 6-го с. м. на ново.

— **Ґімнастика в середних школах.** П. Мінїстер просьвіти, др. Ґавч, видав інструкцию в справі науки ґімнастики в середних школах, що має відбувати ся два рази на тиждень. Науку ґімнастики мають побирати обовязково всї ученики, котрим не стоять в тім на перешкоді які фізичні трудности.

— **Дирекцию руско-народного театру** повірив видїл „Рускої Бесїди“ у Львові спілцї артистів пп. Йосифа Поліщука і Михайла Ольшаньского. Рускийі театр перебуває тепер в Добромили.

— **Нові приписи для шкіл ветеринариї** оголосило міністерство просьвіти в урядовій Wiener Ztg. Приписи ті, розміщені в 40 параґрафах, постановляють найголовнїйше, що звичайними студентами ветеринариї можуть бути лиш окінчені ґімназиясти або реалїсти з іспитом зрілости. До принятя і учащаня на виклади обовязують ті самі приписи, що в висших наукових заведенях. Студиї тревають чотири роки або вісїм семестрів, доктори медицини можуть покінчити їх в двох роках. Слухачі ветеринариї обовязані що року піддавати ся іспитам, від яких буде залежати перехід на висший курс. Ті іспити будуть відбувати ся в місяци липни. Недостаточну ноту з одного предмету можна поправити доповняючим іспитом по вакациях. Дві недостаточні ноти вимагають повтореня цїлого курсу. Хто не зложить два рази іспиту, може здавати третий раз лиш за дозволом мінїстерства просьвіти. По чотирох роках наук можна піддати ся строгим іспитам (риґорозам) в цїли узисканя диплому. Промоция на ветеринарів відбуває ся згідно з нормами, установленими для лікарів. Дипльоми будуть виготовлені на латиньскій мові.

— **Вигоріло село**. Дня 1 цьвітня с. р. навістило страшне нещастє село Синевідско вижне, стрийского повіта. З незвістної причини вибух огонь в селї і знищив в короткім часї звиж 200 загород селяньских з усїм добутком. Погоріла худоба, припаси збіжа і хатна обстава. Того дня був в Стрию торг, а в Сколїм войсковий побір, тож в селї мало хто був і огонь міг без перепони ширити ся. Люди в розпуцї, бо з цвитучого села лишили ся лише згарища. Завязав ся ратунковий комітет під проводом маршалка повітового ґр. Кароля Дїдушицкого і комітет той просить о присиланє жертв на погорілцїв.

— **Утікла з дому** донька посла Кронавеґера, 25-лїтна панна Фанї, як здає ся, зі своїм любчиком, котрому був батько противний. Перестрашений отець пошукує де може свою рішучу доньку.

— **Сьмілу крадїж** сповнили в Чернівцях дня 3-го цьвітня незнані доси злодії. Межи 7 а 8 годиною вечером вломили ся до мешканя гандляря вином Саломона Пікера, при улици почтовій ч. 2, порозбивали всї шафи і шуфляди та закрали дорогоцїнностий і паперів на 2000 зр. Здає ся, що при роботї сполошив їх хтось, бо на земли лишили розложену хустку і посклададу постіль, котру очивидно мали намір також забрати. Сьмілість і звинність крадежи доказує, що злочинцї були добре обзнакомлені з розкладом мешканя і звичаями мешканцїв; полїция слїдить їх тепер енерґічно.

— **Жертвою льотериї** впав оногди сторож ґімназиї в Бродах Антін Конечний. Позичивши кількасот зр. на імена кількох ґімназияльних професорів, він щез десь, лишаючи жену і семеро дїтий. Догадують ся, що він допустив ся самоубийства. Конечний грав пристрастно в льотерию.

— **Звістний процес шайки отруйниць на Угорщинї** був би вже може невдовзї і скінчив ся, коли-б не нагла смерть предсїдателя трибуналу, що помер на закажене крови. В виду того перервану розправу треба буде розпочинати на ново.

— **Динамітна експльозия в школї.** В місцевости Кастен коло Рорбаху принесла одна дївчина дочка муляря динамітний набій до школи. Дївчина почала бавити ся ним і довбати коло него гачком від гафтованя, коли несподївано набій експльодував. Цїла саля наповнила ся димом. Будинок сильно затряс ся. Коли дим трохи розійшов ся, побачено учителя, лежачого без притомности на долївцї, а дївчина утратила три пальцї в правій руцї. Прочим дїтям не стало ся нїчого злого.

— **Процес о кривоприсягу** відбув ся у Відни против знаного композитора, а давнїйшого референта артистичних справ в мінїстерстві просьвіти,

---

тить — се брилянтова хвиля, яку ти не вимінняв би за цїлї лїта моєї звичайної веселости і котрої такий смаровіз як я, нїколи не дожиє.

Мариян схопив ся з місця, кинув ся на шию Гнатка і сердечно єго поцїлував. Відтак коли успокоїв ся, взяв єго за руку і стискаючи єї сказав:

— Дякую, друже: Як коли дожию такої хвилї, певне подїлю ся нею з тобою. А тепер даймо тому спокій. Я ще за молодий, щоби попадати в розпуку. Учити ся, працювати і ждати: то мій оклик.

І оба сїли, кождий при своїй роботї. Гнатко як говорив, так зробив. Посвистуючи взяв кисть і палетру і копіював дальше хорошу невеличку мадонну Чеховича, котру єго отець очистив і відновив, а котру Зелиньский, що побільшував свою цїнну збірку, випорпав десь закопчену і поломлену та прислав старому знакомому до відчищеня. Мариян-же задуманий і мовчаливий сїв на своїм місци і поправляв свій сьвіжий рисунок, приглядаючись єму в зеркалї та здоймаючи або скріпляючи тїни і простуючи лїнії начерків.

VII.

Та комната мала два вікна, що виходили на подвірє. Між вікнами стояла висока стїнка з полотна, що перегороджувала комнату до половини на дві комірки, з котрих кожда мала своє сьвітло і становила для кождого з молодих людий окрему робітню. Очевидно що не було там великого порядку і надмірної чистоти, бо Лукашева, одинока служниця в тім домі, не могла всьому дати раду, а паничі, як їх називала, не мали часу і охоти щодень замітати і щодень всьо укладати. Тому то рисунки лежали на земли: по кутах на малих кривих столиках стояли запорошені ґіпсові голови, хилили ся немов би хотїли перевертати ся невеличкі Аполлони, музи і фавни, зпід кусників полотна визирали руки і ноги, а до полотняної стїнки поприпинані були образки Марияна то на папері то на кусниках полотна або копії в комнатцї Гнатка позавішувані рівнїйше і порянїйше. Впрочім і в одній і в другій комірцї стояло по кілька пустих підставок, були скриночки з крейдою і вуглем, коробки на фарби, купа кистий і кілька фляшок з різними оліями. На стїнї на против дверий висїв без рам портрет Гнатка, як сидїв перед образом з палєтрою в руках, дуже подібний і цїлком не поганий, дальше ж ще лїпший портрет пана Анзельма, що держав в обох руках цїлком закопчений образ і усьміхав ся до тої зчорнїлої і невиразної маси, зпід котрої мав видобути може який славний твір першорядного артиста, що крив ся під тим віковим брудом.

В другій комнатї був кабінет і робітня пана Анзельма. Там на серединї стояв великий і дуже рівний стіл, на котрім клав підклиєні образи і рівняв їх зелїзом, здоймав старе полотно і наклиював нове; там були шафи, одна з рисунками учеників, з котрих лїпші вибирав і ховав у себе, аби було що показати на іспитї; друга з найлїпшими взірцями, котрі давав лише спосібнїйшим ученикам, а в третїй були ріжні прибори потрібні до направи образів, як: всїлякі фарби, олії, масти, спіритуси, пилки, пильники, крати на шрібах, що стягали попукані образи мальовані на дереві і т. и. Лад був лише в тих шафах і на столї; впрочім в комнатї був такий самий нелад як і у молодих малярів. На земли лежали порисовані і подерті папери, пусті підставки по кутах, кілька великих рам без полотна, на стїнах чисті палетри і отверта коробка з засохлими фарбами, а на низькім столичку купа кистий, що дармо лежали при підставцї, на котрій не було навіть зачатої роботи. Лиш одна справдї гідна прикраса була в тій комнатї. На стїнї з правої сторони, в великих золочених рамах висїв образ охрещений Севастияном дель Піомбо і представляючий Христа, що воскрешав Лазаря. По грубім наложеню фарб, по сьмілости рисунку, широких сьвітлах і драпериях, можна було здогадувати ся, що то твір того артиста, котрого Михайло Анджельо називав суперником Рафаїла, завидуючи нотайки єго славі і розголосови. Так бодай доказував пан Анзельм і нїхто був би єму не витолкував, що то не Севастиян, але може який инший маляр з римскої школи. Ще заки єго перенесено до Лукова, винайшов десь в Варшаві у жидів то старе і закоптїле полотно, заплатив лише за рами і по кільканайцятьох місяцях найсовістнїйшої і найтяжшої працї привів єго до тої сьвіжости і блеску, яким справдї треба було любуватись. Тому то майже з релїґійною почестию шанував свого Севастияна, велїв синови і Мариянови що день бодай чверть години придивляти ся єму з увагою і хоч вже нераз жертвувано єму за него як на наші відносини навіть не малу суму, він не хотїв єго продати, говорячи: Як не буду мати чобіт, то буду ходити босо, як не буду мати кусника мяса, то буду їсти сухий хлїб, а то, що я видобув з жидівских рук і виймив зпід диму і саджі лишить ся у мене, аби ви всї знали, що можна зробити, коли хто має терпеливість, трохи розуму в голові і велику любов штуки в серци. Отже Севастиян лишив ся на стїнї пана Анзельма; а коли старий учитель не мав гроша при души, сїдав собі напротив образа і пригадуючи, в якім знищенім видї купив свій скарб, а який він тепер, був вдоволений, веселий і жартував з своєї біди. Така була права сторона домку пана Анзельма.

На лївій також були дві комнати. В першій, немов їдальни, стояли ліжка Марияна і Гнатка, а при них їх столик з книжками і зшитками. В другій комнатї спав пан Анзельм і наглядав з правдивою батьківскою печаливостию над поведенєм молодих людий. Обі ті комнати були під виключним доглядом Лукашевої і тому можна було в них добачити більше порядку і чистоти; бодай кождого дня заміта-

радника двору Целера. Жалобу внесла прокуратория ще перед роком, але кількаразові атаки апоплектичні, котрих дізнавав Целер, спопукали відволїкане слїдства. Перед кількома місяцями Целер, що хотів як найскорше справу закінчити, старав ся через свого оборонця, щоби розправу переведено без него. Суд краєвий спротивив ся тому, але суд апеляцийний рішив по гадцї оборонця, котрий покликав ся на сьвідоцтва лїкарскі, посьвідчуючі слабість его клїєнта і осьвідчив его іменем з гори, що зрікає ся права внесеня з причини его неприсутности зажаленя неважности. З причини, що також прокуратория ґенеральна, до котрої відкликувала ся надпрокуратория, не запротестувала против внесеня оборонця, розпочав ся перший процес о злочин, проваджений в неприсутности обжалованого. Причиною процесу є слїдуюча справа: Вуйко радника Целера, купець Доминик Рітшель умер в вересни 1887 року бездїтно і в завіщаню записав цїлий маєток сестрінцеви, запевняючи вдові досмертне уживанє доходів з того маєтку, зложеного з дому у Відни і цїнних паперів. Вдова заявила однак, що покійник дарував ій цїнні папери вже по написаню завіщаня, длятого взяла она їх до себе по смерти помершого. В процесї цивільнім, який з тої причини вивязав ся, зложив Целер дві присяги, котрі державна прокуратория узнала за фальшиві. В часї процесу зрік ся Целер згаданих паперів, не відкликуючи притім зізнань, котрі потвердив присягою. Обжалованого боронив адвокат др. Найда, а обжаловував перший прокуратор Клєборн. По переведеню розправи засуджено Целера на один рік вязницї, заостреної постом.

— **Незвичайну кару** придумали віденьскі робітники для одного властителя реставрациї, що не відступив їм салї на збори. В недїлю, коли в тій реставрациї відбував ся концерт, змовлені робітники заплатили по 20 кр. вступу, заняли всї місця в реставрациї, веліли собі дати по склянцї пива і при тій однїй-одинокій склянцї просїдили цїлий вечер аж до 10-ої години. Кельнери, що в недїлю звичайно пріли від роботи як руді миши, цїлий той вечер стояли з заложеними руками, бо сьвіжі гостї, не знайшовши собі місця, відходили. Коли хто з робітників, чуючи спрагу, таки хотів випити другу склянку, то він резервував собі крісло і ішов випити до сусїдної реставрациї, а випивши вертав на своє місце. Перед 10-ою год. робітники встали і, сьпіваючи свої піснї опустили льокаль. Господар побоюючи ся яких напастий від робітників удав ся до полїциї, котра вислала на місце перед реставрацию сильний віддїл вояків, але ті не мали потреби робити ужитку з своєї власти, бо робітники розійшли ся цїлком спокійно, полишаючи господаря в страшнім гнїві і жалю, що стратив недїльний заробок.

— **Розбійницка ватага** непокоїла від довшого часу околицї Жєжави (в Галичинї), Заставни, Борівцїв та доконувала найсьмілїйших рабунків і вломів. По довгих пошукуванях удало ся жандармериї в Борівцях викрити небезпечних злочинцїв і увязнити їх. Одного розбійника, що ставив опір, застрілили. Прочих вісьмох проступників закували і відставили до черновецкого краєвого суду. В їх криївках найшли богато знарядів до вломів, оружия і річий, що походять з ріжних розбоїв, сповнених в послїднім часї.

— **В справі еміґрацийного аґента „Льва Турбацкого“** повторенім нами за иншими дневниками, пише п. Лев Турбацкий: „Я від довшого часу (від осени минувшого року) перебуваю на селї на лекциї і еміґрациєю цїлком не займаю ся. Видю дїло, що хтось, знаючи моє імя з часів галицкої еміґрациї, перекрутив его з італїяньска і надужив в еміґрацийних цїлях угорских, як то в своїм часї надужили агенти імени сьвященика кс. Іванова для своїх цїлий. Я не залишу прослїдити, хто се підшив ся під моє імя і, коли виві даю ся, не залишу подати до публичної відомости. Тепер же прошу всї честні часописи, котрі помістили туюу так оскорбляючу мою честь звістку з Pester Lloyd-а, помістити також отсе моє спростоване. — *Лев Турбацкий.*

— **Старинну статую** грецкого бога Позейдона найшли перед кількома днями рибаки в коринтийскім заливі недалеко місця, де в давнину стояла сьвятиня сего бога. Після написї на статуї она походила з р. 600 перед Христом. Статуя зроблена з бронзу, а селяни розбили єї, бо думали, що в серединї найдуть золото. Грецке правительство веліло позбирати куснички і привезти до Атен.

— **Померли:** Корнелїя з Данкевичів Давидовичева, жінка пароха в Радехові, о. Ізидора Давидовича, дня 3 с. м. в Кракові, куди поїхала задля лїкарскої поради; — Володимир Прокопчиц, радник окружного суду в Тернополи, в Меранї, де перебував на лїченю.

лось їх, стирали ся порохи а ліжка застелені порядно яснїли чистим білєм. Ми умисне ширше описали то мешканє бідного учителя, бо гадаємо, що читателям мило буде бачити місце, де наш герой почав думати, де єго серце стало горячо бити для штуки і приязни, де минули єму найкрасші дитинячі лїта і хвилї молодости, в котрих час кидає насїнє на будучність.

По тім, що ми описали, панувала о першій годинї в полудне в тім домку цїлковита тишина. Мариян мовчав і рисував, Гнатко лише часом посвистував, відрисовуючи Мадонну, а Лукашева деколи скрипнула дверми від сїний, виходила на ґанок і хитаючи головою бурмотїла:

— Ого! Вже десь забалакав ся старий.

Як раз коли шестий раз вийшла і вимавляла голоснїйше ті слова, отворили ся двері від фіртки і на подвірє війшов пан Анзельм з шапкою насуненою на ухо, з одним ковнїром від сорочки, витягненим висше як другий, з лицем більше як звичайно червоним і побільшеними та блискучими очима. Він сильно стукнув дверми і підносячи ногу висше нїж було треба на рівнім місци, усьміхав ся добродушно до своєї кухарки. Пан Анзельм мав вже близько шістьдесять лїт, однако був ще здоровий і виглядав досить сьвіжо. Єго правильне лице вказувало слїди давної красоти: лише ніс трохи спух і почервонів, лиця покрили ся якимсь пятнистим румянцем, а зморщки почали показувати ся на чолї і під очима. Зуба не мав нї одного і то давало єго сьміхови, котрим часто заливав ся, особливий вид, тим більше, коли мав що в голові. Єго очи сиві, живі і вказуючі на незвичайні спосібности виясняювали ся і блищали, коли єго гадка була піднесена штучним способом. Голову мав цїлком сиву і трохи лису, однако довге і сріблисте волосє, що спадало єму на лиця і на зад голови, додавало цїлій єго статі богато характерного і поважного. Середного росту, але трохи згорблений від безнастанного нахилюваня над роботою, носив найчастїйше сурдут оливкової краски, майже все старий, витертий і часто дїравий на ліктях. Урядовий мундур, котрий надївав лише від великого сьвята, лежав десь в кутї єго комнати між старими полотнами і образами, з яких нї один не був ще скінчений. Рукавичок майже не знав, капелюха не терпів, так само як і нових чобіт, а кілько разів були они у него цїлі то майже все латані. Коли ішов до школи, отже цїлком тверезий, ступав смирно, згорблений, з рисунками під пахою, з шапкою насуненою на зад голови. Але коли вертав до дому вечером з якого місця, де єго погощено, або де сам участвував ся, тодї простуючись і відкашлюючи, підносив ноги високо, як в марши вояк і перекрививши шапку, насував єї майже на саме ухо. Однако нїколи не бачив єго нїхто так пяним, щоби допустив ся чогось неприличного, або щоби він починав яку бучу та плів нїсенїтницї. Противно, коли був підохочений набирав єго ум сьвіжої сили, память ставала живійшою, язик острійший. Тодї говорив найрадше о штуцї, вихвалював своє занятє відновлюваня старих образів, поясняв синови подробицї, котрими докоряв то любителям, котрі самі не знають, що купують, то малярям, що беруть ся не до своїх річий, то вкінци загалови суспільности, котру більше обходять рами, як то, що в них містить ся. Пан Анзельм мав богато приятелїв в Лукові, бо всї цїнили єго спосібність і точність в виповнюваню обовязків. А хоч прикро було єго товаришам, що часом потайки забігав до таких місць, де чоловік на єго становищи не повинен би находитись, то однако не оминали єго; противно, радо запрошували єго до себе, раз, щоби єго відтягнути від якого шиночку, а друге, аби забавити ся єго балаканкою, котра при чаю або при чарцї вина була і поучаюча і весела.

(Дальше буде)

Штука, наука і лїтература.

— **Дзвінка ч. 7** з дня 5 цьвітня містить: стих С. Ярического „Весна“; — продовжене повістки Г. Мальота „Без родини“; — стишок С. Яричевского „Піскар“; — докінчене оповіданя Е. Бертета „Ляо малий Китаєць“; — опис Г. Мачтета „На могилї Шевченка“; — продовжене „Учених розмов Никольця з татком“ (про Тараса Шевченка) Ост. Макарушки; — докінчене статї дра В. Коцовского „Як жили в давній Руси“; — „Як голкою перебити тонкий гріш?“; — розвязку задачі з ч. 6; подяку тов. „Руслана“. З ілюстраций містить се число портрет Т. Шевченка.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 7-го цьвтня: Пшениця 7·60 до 7·70 зр.; жито 5·40 до 5·60; ячмінь броварний 5·80 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5·— овес 5·60 до 6·—; ріпак 12·— до 12·50; горох 5·— до 8·—; вика 4·50 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 25·— до 40·—; шведска 45·— до 60·— біла 40·— до 50·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·25; нова 5·— до 5·25; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Букарешт 8 цьвітня. Президент мінїстрів заявив в парламентї, що цїлий кабінет подав ся до димісиї.

Канеа 8 цьвітня. Коло Ситиї зібрало ся около 2000 кретийских повстанців. (Саме місто Сітию заняло французке войско вже давнїйше)

Атини 8 цьвітня. До спільної ноти держав (в котрій сказано, що зачіпаюча сторона, себ то Греция, на случай війни буде мусїла взяти всю одвічальність на себе, бо держави не допустять, щоби зачіпаюча сторона мала яку користь з того) не привязують тут нїякої ваги. Праса грецка доказує, що Европі розходить ся лиш о зльокалїзоване війни.

Надіслане.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаічні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., в пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.